

די טעג פון ספירה

חיזוק און עצות ווי אזוי
אויסצוניצן ריקטיג 'די טעג פון ספירה'

א - ל"ב האבן א איד

מען דארף זייער אכטונג געבן זיך מיט קיינעם נישט קרייגן, און ליב האבן יעדן איינעם, ספעציעל אין די טעג פון ספירה; ווייל אין די טעג זענען די תלמידים פון רבי עקיבא נסתלק געווארן, נאר צוליב דעם וואס זיי האבן נישט נוהג פבוך געווען זיך לזה (יבמות סב); איז יעצט אין 'די טעג פון ספירה' א צייט דאס צו מתקן זיין; זיך ליב האבן איינער מיטן צווייטן.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פראשיית רבה סא, א), פארנוואס זענען אלע תלמידי רבי עקיבא געשטארבן אין 'די טעג פון ספירה'? "שהיתה עינם צרה אלו באלו", ווייל זיי האבן זיך נישט געקענט לייזן איינער דעם צווייטן; דאס זיך קרייגן און דאס נישט קענען דערליידן אנדערע - קומט פון חסרון אמונה, ווייל אז מען פארגעסט פונעם אייבערשטן, מען פארגעסט אז דער אייבערשטער מאכט אלעס, ער טוט אלעס, ער געבט אלעס - דעמאלט הייבט זיך אן די קנאה און מען הייבט אן פיינט האבן איינער דעם צווייטן, אבער אז מען חזרט די אמונה, מען געדענקט אז עס איז דא א באשעפער וואס ער מאכט אלעס, ער טוט אלעס, ער פירט אלעס - פאלט ארום אלע קריגערייען, מען ווייסט און מען גלייבט אז דומם, צומח, חי, מדבר, אלעס אלעס איז דער אייבערשטער, קיינער נעמט זיך גארנישט אליין, אלעס וואס מען האט - איז פונעם אייבערשטן; איז מער נישטא קיין קנאה און קיין שגאה.

על פן ליבער ברוודער, יעצט אין 'די טעג פון ספירה' איז די צייט צו פאררעכטן דעם פגם; דורך וזכן דאס גוטס ביי אנדערע, דורך טון חסד מיט אנדערע, אנטלויפן פון מחלוקת, און אפילו מען וועט זיך אייגרעען אז די מחלוקת איז א מצוה זאלסטו אנטלויפן פון די סארט מצות, ווייל די סארט מצות מאכט דער סמ"ך מ"ם. די הייליגע חכמים זאגן (שמות רבה ל, יז): "אין טוב יוצא ממריבה", גוטס קומט נישט ארויס פון מחלוקת, נאר צרות קומט פון מחלוקת, מען פארלירט אלעס דורך מחלוקת.

...

ב - וואס מען טוט פאר יענעם טוט מען פאר זיך

וויסן זאלסטו, די וועלט איז נישט הפקה די וועלט פירט זיך מיט א פינקטליכער חשבון, און אז מען טוט ווי א צווייטן, מען טשעפעט, מען פארשעמט, אדער מען מאכט יענעם שאדן - וועט מען פרייער אדער שפעטער אליינס אריבערגיין דאס וואס מען האט יענעם געמאכט. חכמינו

זכרונם לברכה זאגן (אבות ב, ו), דער הייליגער תנא הלל האט אמאל געזען ווי א טויטע קערפער שווימט אין וואסער, האט ער געזאגט: "דאס איז דיר געקומען ווייל דו האסט דאס געטון פאר א צווייטן, יעצט באקומסטו דאס צוריק און ביים סוף וועט אויך דער וואס האט דאס געטון מיט דיר - דאס אריבער גיין"; און זיכער ווען מען טוט גוטס מיט א צווייטן, און מען געבט נאך, מען איז מוחל א צווייטן - מאכט דער אייבערשטער מיט דעם מענטש גוטס, אפילו ער איז נישט ווערד, און דער אייבערשטער איז אים מוחל אויף זיינע עבירות.

דעריבער בעט איד דיר זייער יעצט ווען מיר ציילן 'די טעג פון ספירה' זאלסטו זייער אכטונג געבן נישט ווי צו טון א צווייטן, און אויב דו האסט זיך א פארלוירן, האסט איינעם פארשעמט, האסט איינעם ווי געטון - זאלסטו וואס פרייער יענעם איבערבעטן, ווארט נישט עס זאל אויף דיר איבערגיין שלעכטס; און זיכער אויב דו האסט צוטון מיט א מחלוקת, דו האסט אנגעדרייט א מחלוקת אין זיין משפחה אדער אין בית המדרש - זאלסטו דאס אפשטעלן און יעדן איבערבעטן, ווייל: "וואס מען טוט פאר א צווייטן טוט מען זיך אליינס", פרייער אדער שפעטער וועט צוריק קומען ביטערע קלעפ פאר די וואס מאכן מחלוקת, ווער רעדט נאך אויב מען איז זיך מתחזף פאר א תלמיד חכם, מען פארשעמט א רב, א דיין, אדער אז מען רעדט און מען פארשעמט די צדיקים וואס פארשפרייטן אמונה ביי אידישע קינדער, לא יאבה ה' סלח לו, אויב טוט מען נישט תשובה ענדיגט זיך עס גאר ביטער.

...

ג - פרקי אבות

מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין ארויסצוגיין פון אלע שלעכטע מידות און שלעכטע תאוות, ווייל דער עיקר איז - האבן גוטע מידות; מען קען זייער מצליח זיין, סיי בגשמיות און סיי ברוחניות - מיט גוטע מידות, און אויב מען האט שלעכטע מידות - איז אזוי געפערליך, די גאנצע לעבן איז אזוי ביטער, מען איז פארשווארצט פון אנהייב ביזן סוף.

אז מען טראכט אריין זעט מען, אז זוכה זיין צו האבן גוטע מידות איז די שווערסטע זאך; מען קען לערנען, מען קען זיין א גרויסער למדן, און אפילו א מקובל - און מען האט נישט קיין מידות, מען שטעכט מענטשן, מען טוט ווי מענטשן, מען ווערט בפעס, און אז איינער רירט אן די פבוך

קומט מען אן ביז רציחה ממש השם ישמרנינו; איז וואס איז שוין ווערד דער מענטש מיט די למדנות וכו' אז מען האט נישט קיין מידות האט מען גארנישט.

דעריבער יעצט ווען מיר ציילן די טעג פון ספירה, מיר גרייטן זיך צו קבלת התורה - איז דער מנהג צו לערנען פראקטיש אבות וואס רעדט פון תיקון המידות, ווי אזוי צו פאררעכטן די מידות, ווייל דאס איז די יסוד פונעם מענטש, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ירושלמי נדרים ט, ד; שבת לא): "זה כלל גדול בתורה", אכטונג געבן אויף אנדערע, נישט וויי טון אנדערע, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין פטור צו ווערן פון די שלעכטע מידות, בעיקר די געפערליכע שלעכטע מדה פון כעס, וואס דאס מאכט חרוב דעם מענטש, א בעסן פארלירט אלעס; און נאר מיט תפלה, דורך אסאך וויינען צום אייבערשטן, איז מען זוכה צו קומען צו אריכות אפיס.

דאס דארף מען אויסלערנען קינדער פון קלייננויז אן, מען זאל נאכגעבן א צווייטן, מען זאל רחמנות האבן אויף א צווייטן, סיי די עלטערן און סיי די מתנכים דארפן זיך פארלייגן דאס אויסצולערנען, ווייל דאס איז פון די שווערסטע עבודות; קענען ארויסגיין פון די שלעכטע מידות און ווערן א גוטער מענטש, און דאס איז גרינגער אין די יונגע יארן. אזוי זאגט דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו (צעטל קטו, סימן טו), אין די יונגע יארן איז די בעסטע צייט צו אויסאיינלען און אויסרייניגן די מידות.

...

ד - ציילן די טעג

מיר ציילן די טעג פון ספירה צו קומען צו קבלת התורה, צום הייליגן יום טוב שבועות, מיר ציילן יעדן טאג פאר א טאג; נישט א טאג וואס מען זאל זאגן אז די טאג איז נישט קיין גוטע טאג וואס מען קען רעכענען פאר די חמשים יום, די טאג איז א דורכפאל, נאר יעדן טאג ווערן געציילט פאר א טאג; דאס לערנט אונז אז מיר זאלן יעדן טאג דינען דעם אייבערשטן, יעדן טאג לערנען און דאווענען, יעדן טאג טון חסד.

טייערער ליבער ברודער, יעדן טאג איז א טאג פאר עבודת השם, און אז מען קען נישט טון איין עבודה - מיינט נישט אז די טאג איז דערנאך, מען דארף יעדן טאג זוכן וואס מען קען ארויסכאפן גוטס, און אז מען איז אויפגעשטאנען שפעט - נאכן האבן א חשבון פון אויפשטיין פארטאגס און דינען דעם אייבערשטן - דארף מען וויסן אז די טאג איז נאכאלץ א טאג, מען ציילט די טאג פאר ספירה, און מען קען אנהייבן זיין אן ערליכער איד פון יעצט. אז דו ביסט פארשלאפן, ביסט אויפגעשטאנען שפעט - זאלסטו לויפן אין מקוה און אנטון תלית ותפילין און גיין דאווענען, און אז דו האסט שוין נישט קיין מנגן - זאלסטו נאכאלץ גיין אין שול דאווענען; דאווען נישט אין שטוב און נישט אין אפיס, דאווען דוקא אין שול, און ווען דו ענדיגסט דאווענען זאלסטו זיך אונטערטאנען א טענצל אז ברוך ה' דו האסט זוכה געווען אנצוטון די הייליגע תלית ותפילין, דו האסט זוכה געווען צו קומען אין שול דאווענען; דאס איז דאך די גרעסטע שמחה, דאס וועט בלייבן פון אויב.

אויף אין שטוב, אז נאכן גייען נישט ווי געפלאנט, עס זעט אויס ווי דער היינטיגער טאג איז קיין טאג - זאלסטו געדענקען אז מען ציילט די

טאג אויף פאר ספירה, איז דאס יא א טאג. די סטרא אחרא וויל פארנארן דעם מענטש אז די טאג איז נישט קיין טאג, די טאג איז פארנאלקנט, די טאג איז רעגנדיג, די טאג האסטו זיך אויפגערעגט, און די טאג האסטו פוגם געווען וכו' רחמנא לצלן; דאס איז די וועג פון די סטרא אחרא, אבער ביים אייבערשטן איז יעדן טאג א טאג, זאלסטו זוכן וואס דו קענסט טון עפעס גוטס אפילו עס זעט אויס נישט מסודה.

...

ה - זאגן תהלים

יעצט אין די צייט וואס מיר ציילן די טעג פון ספירה איז גוט צו זאגן אסאך תהלים, מהרהר"ת פלעגט זאגן יעדן טאג פון יאר דעם יום תהלים, און אין די ספירה טעג האט ער געזאגט יעדן טאג צוויי מאל דעם יום תהלים. ווייל דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עט), ווער עס וויל זוכה זיין צו תשובה - זאל זאגן תהלים, ווייל עס זענען פארהאן ניין און פערציג טויערן וואס דער מענטש קען אליין אריינגיין אין זיי, אבער די שער נ' - דאס קען מען נאר זוכה זיין דורך זאגן תהלים, און די מ"ט שיערים זענען די ניין און פערציג טעג צווישן פסח און שבועות, די טעג וואס מען ציילט ספירה, דערפאר איז די טעג זייער מסוגל צו זאגן תהלים.

דורך זאגן תהלים פאקומט מען א געפיל, מען הייבט אן בענקען צום אייבערשטן, מען הייבט אן וועלן זיין גוט. באמת וויל יעדער איד זיין ערליך און טון די ווילן פונעם אייבערשטן, נאר נישט יעדער לעבט מיט דעם, מען פארגעסט, מען ווערט אפגעקילט, און אפילו דער וואס האט שוין יא שטענדיג געפילן פון תשובה, קען זיין אז ער ווייסט נישט וואס צו טון, ער בלייבט מיט די ווילן, און אפילו איינער וואס ווייסט יא וואס צו טון - דארף נאך אויף זוכה זיין צו קענען אויספירן אויף למעשה און נישט ווערן צעבראכן ווען מען זעט זיך ווי מען קומט נישט אן צו טון, אבער דורך זאגן תהלים איז מען זוכה - "להגיע אל השער ואות השןף לו, ולפתח השער נמצא שזוכה על ידי תהלים לעשות תשובה", מען קען זיך דערהאלטן מיט א שטארקקייט, ביז מען איז זוכה תשובה צו טון און ווערן אן ערליכער איד.

...

ו - נישט אויפגעבן

מיר שטייען יעצט אין די טעג פון ספירה, אז מיר טראכטן אריין די פאסירונג וואס האט פאסירט ביים הייליגן תנא רבי עקיבא, ווי זיין גאנצע ישיבה, זיין גאנצע הארעוואניע איז בטל געווארן, אלע תלמידים זענען געשטארבן, פיר און צוואנציג טויזנט תלמידים זענען געשטארבן; אז מען טראכט אריין וואס מיינט זיין א רבי פאר תלמידים, וויפיל צייט, וויפיל כח מען דארף אריינלייגן אין יעדן תלמיד, און אז עס האט פאסירט אזא אומגליק, ביים סוף בלייבט גארנישט איבער - וואלט רבי עקיבא געדארפט ווערן אויסער זיך און אויפגעבן, וואס הייסט? מיין גאנצע הארעוואניע איז פארפאלן? אבער דער הייליגער תנא רבי עקיבא האט זיך געשטארקט, ער האט אנגעהויבן פונדאסניי, ער האט גענומען פרישע תלמידים, זיבן תלמידים: רבי מאיר, רבי יהודה, רבי יוסי, רבי שמעון בר יוחאי, רבי אליעזר בן שמעון, רבי יוחנן הסנדלר און רבי אליעזר בן עזיקב; דער הייליגער תנא

רבי עקיבא האט נישט אויפגעגעבן, נאר אנגעהויבן פונדאסגיי לערנען מיט תלמידים, און צווישן די תלמידים איז געווען דער הייליגער רבי שמעון בר יוחאי וואס אין זיין זכות לעבן מיר.

דאס לערנט אונז אז מיר זאלן אויף נישט אויפגעבן, מיר זאלן שטענדיג אנהייבן פונדאסגיי, און אפילו מען זעט ווי אלעס צעפאלט פאר די אויגן, מען זעט זיך חרוב ונחרב, מען זעט ווי אלע הארעוואניגע וואס מען האט געהארעוועט און זיך געפלאגט ביז אהער, אלעס איז צעפאלן; דארף מען נאכמאכן דעם הייליגן רבי עקיבא וואס האט זיך נישט מייאש געווען; אנהייבן פונדאסגיי, און אז מען זעט זיך ברוחניות א דורכפאל, מען האט אלעס פארלוירן, מען איז אראפגעפאלן אין א שווערע נסיון, מען איז נכשל געווארן אין טון צבירות, מען שפירט ווי מען האט אלעס פארלוירן - דארף מען אנהייבן פונדאסגיי דינען דעם אייבערשטן, מען טוט תשובה, מען איז זיך מתוודה, מען בעט דעם אייבערשטן: "אייבערשטער זיי מיר מוחל", און מען הייבט אן פון ניי דינען דעם אייבערשטן, און אז מען שפירט זיך אזוי ווייט, מען שפירט און מען ווייסט אז מען האט פארלוירן די וועלט און יענע וועלט - דארף מען דינען דעם אייבערשטן פונדאסגיי, אפילו מען וועט נישט האבן עולם הבא, און אז מען שטארקט זיך, מען דינט דעם אייבערשטן, מען לערנט, מען דאווענט און מען טוט חסד - פאלן ארועק די אלע דמיונות און מען איז זוכה צוצוקומען צו די העכסטע מדריגות.

אויף בגשמיות, אז מען האט פארלוירן אלעס, מען זעט זיך אליין, מיט פרנסה, מיט די ווייב און מיט די קינדער, דארף מען ארויסנעמען התחזקות פון הייליגן תנא רבי עקיבא, ווי ער האט אנגעהויבן פון ניי, נישט געקוקט אויף וואס מען האט פארלוירן. דאס זאג איך דיר ליבער ברודער, אז דו האסט פארלוירן דיין פרנסה - איז נישט עק וועלט, נעם א נייע פרנסה, און נעם אריין אין דיר אז דער אייבערשטער האט דיך ליב, דער אייבערשטער האט א פלאן, אלעס איז מיט א חשבון, נישט ווייל דו ביסט א גולם, א קלאץ - האסטו פארלוירן דיין פרנסה, נאר אלעס איז פון אויבן. די הייליגע חכמים זאגן (ויקא לת): "בשמהך יקראוהו ובמקומהך יושבוהו, אין אדם נוגע במה שמוכן לתכירו", קיינער קען נישט צונעמען א פרוטה וואס איז אנגעגרייט פאר דיר, "ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו פמלא נימא", און קיינער קען נישט צונעמען פון א צווייטן נאר אז מען רופט אויס אין הימל. נאך זאגן חכמינו זכרונם לברכה (פרכות בת): "אפילו ריש גנותא", אפילו דער וואס איז ממונה צו ארבעטן ביי די סועה, א נישט געשמאקע ארבעט - "מן שמיא מנו ליה", איז אויף פון הימל, נאך זאגן זיי (תהלים עט): "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה", א מענטש צעקלאפט זיך נישט דעם קליינעם פינגער אן דעם וואס מען זאל אנשרייבן אויבן אין הימל אז עס זאל פאסירן.

...

ז - הלכות אבער נישט מיט עצבות

מיר פירן זיך אין 'די טעג פון ספירה' מיט די הלכות פון אבילות, מען טרויערט אויף די פיר און צוואנציג טויזנט תלמידי רבי עקיבא וואס זענען געשטארבן אין די טעג, אבער דאס מיינט נישט צו זאגן אז די טעג זענען טרויעריגע טעג, דאס מיינט נישט צו זאגן אז מען זאל זיין אין מרה שחורה, מען טאר נישט זיין בעצבות ומרה שחורה, די סמ"ך מ"ם איז עצבות ומרה שחורה, דאס איז די נעץ מיט וואס די קליפות פאנגען אידישע נשמות, דורך

אנוועקנעמען די האפענונג, דורך ווייזן א שווארצע בילד ווי אלעס איז שוין סיי ווי פארפאלן, מען שפירט ווי מען איז דער ערנסטער מענטש; ערשט קען מען זיך נישט לייזן, און דאס איז גורם אז מען קען נישט לייזן די ווייב, מען קען נישט לייזן די קינדער, מען קען קיינעם נישט לייזן.

אלע פראבלעמען קומט פון נישט זיין פרייליך, און דערפאר האט אונז דער הייליגער רבי אזופיל אנגעזאגט מען זאל זיך שטארקן מיט אלע כחות צו זיין פרייליך, ווייל ווען מען איז פרייליך פארברענט מען די קליפות, מיט שמחה וועט מען ארויס פון די טומאה, אזוי ווי עס שטייט (ישעיה נה, יב): "כי בשמחה", מיט שמחה - "תצאו", וועט מען ארויס פון די אייגענע גלות, פון די עצבות ומרה שחורה וואס טוט אפשוואכן די אמונה (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ט).

א מענטש קען זיך מעסטן וואו ער שטייט, אויב ער איז ביי די קדושה אדער ביי די טומאה, דורך קוקן אויב מען איז פרייליך; ביי די קדושה שטייט (דברי הימים א טו, כז): "עז וחדנה במקומו", ביים אייבערשטן איז נישטא קיין שום עצבות, און אז מען איז פרייליך און מען מאכט זיך פרייליך - איז מען ביים אייבערשטן, און פארקערט, ווען מען איז פארביטערט, מען איז אין די טונקלקייט, אין די מרה שחורה - איז שכינתא בגלותא, און דאס טוט געבן כח פאר די סטרא אחרא.

איך בעט דיר, לאז אפ די עצבות ומרה שחורה, אפילו עס זעט אויס ווי עס איז א גוטע זאך, מען איז צעבראכן אויף נישט גוטע זאכן וואס מען האט געטון - איז דאס אבער נישט פון די קדושה, ווייל אז מען האט געטון נישט גוטע זאכן טוט מען תשובה, מען זאגט: "הייליגער באשעפער איך בעט דיר איבער אויף וואס איך האב געטון", אבער נישט עצבות ומרה שחורה.

...

ח - היטן די אויגן

מיר פירן זיך אין 'די טעג פון ספירה' מיט הלכות פון אבילות, מען טרויערט אויף די פיר און צוואנציג טויזנט תלמידי רבי עקיבא וואס זענען געשטארבן אין די טעג, דער אריז"ל זאגט (ספר הגלוילים, פרק ט), ווער זענען געווען די פיר און צוואנציג טויזנט תלמידים פון רבי עקיבא וואס זענען ארועק? די זענען געווען גלגולים פון די פיר און צוואנציג טויזנט מענטשן וואס זענען געשטארבן ביי בעל פעהו, ווען זמרי בן סלוא איז געקומען צו משה רבינו מיט עזות און חוצפה וכו', זיי זענען מגולגל געווארן אין די תלמידים צו מתקן זיין די פגם; על כן אין 'די טעג פון ספירה' קען מען פאררעכטן די עבירה פון פגם הברית, ווייל קר"י באטרעפט אזוי ווי עמ"ר

(פרי עץ חיים שער ספירת העמר פרק ו, בהג"ה).

די ערשטע זאך פאר תיקון הברית איז שמירת עינים, נישט גיין אין גאסן וואו עס זענען דא פריצות, גיי אפילו א לענגערע וועג וואס איז מער ריין ווי גיין א טריט אריין אין א גאס וואס איז דא דארט פריצות, ווייל אז מען היט די אויגן איז מען זוכה צו ריינע מוחין, מען איז זוכה צו שמחה, דאס לעבן איז זיס, די לעבן איז גוט, מען איז נאנט צום אייבערשטן, מען האט א זיסקייט ביים דאווענען און ביים לערנען, ווייל אלעס איז אנגעהאנגען אין שמירת הברית, און אויב חס ושלום מען איז פוגם בכרית, מען היט נישט די אויגן, מען קוקט עבירות - ווערט אזוי ביטער און שלעכט, מען פארלירט די טעם פון לעבן.

נעם די עצה פון הייליגן רבי'ן, זיי זיך מתבודד, זוף א שטילע פלאץ און דארט זאלסטו זיך אויסשמועסן דיין הארץ מיטן אייבערשטן, בעט דעם אייבערשטן דו זאלסט קענען היטן דייע אונגן, וויין צום אייבערשטן און בעט אים די ווערטער: "הייליגער באשעפער עס איז מיר אזוי שווער צו האבן ריינע אויגן, איך קען נישט גיין אין גאס, איך שפיר ווי א מלחמה, יעדעס מאל וויל איך קוקן, און ווען איך דערמאן זיך פון דיר און איך געדענק אז עס איז נישט גוט צו קוקן איז די קומענדיגע מאל א פרישע מלחמה, עס רייסט מיר צו קוקן, הייליגער באשעפער העלף מיר, ראטעווע מיר, איך וויל זיין אן ערליכער איד, איך וויל האבן הייליגע אויגן"; אזוי זאלסטו זיך אויסוויינען צום אייבערשטן טאג נאך טאג, לייג אריין דייע אייגענע תפלות ובקשות, שריי צו אים, וויין צו אים, בעט אים ער זאל רחמנות האבן אויף דיר.

...

ט - הכנה לקבלת התורה

מיר גרייטן זיך צו קבלת התורה, מיר ציילן די טעג פון ספירה צו קומען צום בארג סיני; ווי אזוי איז מען זוכה צו קבלת התורה? דורך לערנען די הייליגע תורה, דורך לערנען יעדן טאג חומש מיט די תרגום פון די וואכעדיגע פרשה איינגעטיילט לויט די טעג פון די וואך; זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי און אזוי ווייטער, אזוי ווי עס ווערט געפסקנט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן רפה, סעיף א): "מיום ראשון ואלף חשוב עם הצבור, פון זונטאג קען מען שוין אנהייבן מעביר סדרה זיין; און א שאד אז מען איז מזלזל אין די מצוה, מען קען זוכה זיין צו אזויפיל גוטס דורך מעביר סדרה זיין יעדע וואך, מען קען זוכה זיין צו זייער שטארקע הצלחה, און אויך צו קדושה וטהרה דורך לערנען יעדן טאג חומש רש"י מיט די תרגום פון די פרשת השבוע.

על כן ליבער ברודער, יעצט ווען מיר ציילן די טעג פון ספירה זאלסטו זיך מאכן א קביעות יעדן טאג צו לערנען חומש מיט תרגום, אויך זאלסטו זיך מאכן א שיעור אין משניות, לערן יעדן טאג משניות; מה טוב ומה נעים אז דו קענסט לערנען יעדן טאג אכצן פרקים משניות, דאס וועט דיר מטהר זיין און מזכך זיין, ווייל נאר לערנען תורה רייניגט דעם מענטש און ברענגט אים צו קענען לעבן מיטן אייבערשטן מיט א שטארקע אמונה.

אויך זאלסטו זיך מאכן א שיעור אין לערנען גמרא. לערן ש"ס פסדן, אין אנהייב לערן עס בגירסא, זאג די ווערטער. דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן ט): "שאין צריכין בלמוד רק האמירה לבד, לומר הדברים פסדה, וממילא רבין", ווען מען לערנט דארף מען נאר זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה, אפילו מען פארשטייט נישט, שפעטער וועט מען פארשטיין, "ולא יבלבל דעתו בתחלת למודו שירצה להבין תכף, ומחמת זה יקשה לו הרבה תכף ולא יבין כלל, רק יכניס מוחו בהלמוד, ויאמר פסדה בריוות וממילא רבין", מען זאל נישט ווערן צעבראכן ווען מען זעט אז מען פארשטייט נישט דאס לערנען, ווייל דאס אליין אז מען וויל גלייך פארשטיין - מאכט שווערער דאס לערנען, נאר מען זאל בלויז זאגן די ווערטער פסדן און מען וועט פון זיך אליינס פארשטיין, "ואם לא רבין תכף", און אויב מען פארשטייט נישט דעם ערשטן מאל, "רבין אחר כך", וועט מען עס פארשטיין ביים צווייטן מאל, "ואם ישארו איהו דברים, שאף על פי כן לא יוכל לעמד על פנתו",

און אויב מען וועט נישט פארשטיין דעם צווייטן מאל, "מה בכך" - איז וואס? איז אויף גארנישט, "כי מעלת רבוי הלמוד עולה על הכל", ווייל דאס לערנען אליינס איז גרעסער פון אלעם, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שבת טג, עבודה זרה ט): "לגמור וחדר לסבה, ואף על גב דלא ידע מה קאמר", אז א מענטש זאל קודם אסאך זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה, אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער לערנט, און דערנאך זאל ער לערנען צו פארשטיין, "כי על ידי רבוי הלמוד, שילמד במהירות ויזכה ללמוד הרבה, על ידי זה יזכה לעבור כמה פעמים אלו הספרים שלומה, לגמרם, ולחזור להתחיל ולגמרם פעם אחר פעם, ועל ידי זה ממילא רבין, וכו'", ווייל אז מען געוואוינט זיך צו לערנען שפעל לערנט מען דאך זייער אסאך, דורכדעם איז מען איז זוכה איבערצוגיין יעדע וואך זייער אסאך מאל, ביז מען איז זוכה צו פארשטיין וואס מען לערנט.

...

י - שטייטליך

מיר ציילן די טעג פון ספירה טאג נאך טאג, וואך נאך וואך - ביז מיר קומען אן צו קבלת התורה; דאס לערנט אונז אז צו ווערן אן ערליכער איד, א צדיק - ווערט נישט אין איין מינוט, עס ווערט שטייטליך, עס נעמט צייט, און אזוי ווי מען ציילט די טעג פון ספירה נאך א טאג און נאך א טאג ביז עס ווערט א וואך, און מען ציילט נאך א וואך און נאך א וואך, מען בויט אויף די מוחין, און אזוי איז מען זוכה צו קומען צו די הויכע מדרגה פון שער נ, דאס זעלבע איז אין עבודת השם, מען דארף האבן אסאך סבלנות ביז מען קומט אריין אין די קדושה.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (עלים לתרופה, מכתב כח), עס שטייט אין פסוק (בראשית יח, א): "והוא ישב פתח האהל כחם היום", אברהם אבינו איז געווען ביים טיר ווען די זון האט געברענגט, "ישב" איז א לשון פון ווארטן און זיך אויפהאלטן א לאנגע צייט; די תורה זאגט אונז אז מען קען נישט זוכה זיין צו אריינגיין אין די קדושה נאר אז מען האט אסאך סבלנות, מען לויפט נישט אנוועק, מען ווארט ביים טיר פון די קדושה, און אפילו עס וועט אריבער די גאנצע צייט וואס עס וועט אריבער, עס ברענט די תאוות, מען שפירט ווי מען ווערט פארברענט - מיט דעם אלעם לאזט מען נישט אפ, מען געבט נישט אויף, מען ווארט און מען ווארט א לאנגע צייט, נאר אזוי איז מען זוכה צו זיבא אליו ה'.

אזוי און נאר אזוי איז מען זוכה צו קומען צו שער נ, צום יום טוב שבועות; דורך שרייען יעדן טאג: "ואטהר ואתקדש בקדשה של מעלה, הייליגער באשעפער רייניג מיר, איך וויל זיין ערליך, איך וויל זיין הייליג"; און מען איז נאכנישט זוכה צו אריינקומען אין די קדושה אין דעם טאג, מען וועט מארגן נאכאמאל שרייען: "ולתקן את נפשתינו ורוחותינו ונשמותינו, הייליגער באשעפער איך וויל אזוי שטארק זיין ערליך, ווען וועל איך שוין אריינקומען אין די קדושה?" און איבער מארגן נאכאמאל; אזוי בויט מען אויף די מוחין, ביז מען איז זוכה צו "והקרבתם מנחה חדשה לה".

